

มาตรการทางกฎหมายในการลดการกระทำความผิดซ้ำทางเพศ ในสหรัฐอเมริกา

LEGAL MEASURES ON THE REDUCTION OF SEXUAL RECIDIVISM IN THE UNITED STATES

พรเพชร ชลศักดิ์ตระกุล

Pornphet Cholsaktrakul

สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร กรุงเทพฯ ประเทศไทย

Laws Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Phranakhon Rajabhat University, Bangkok, Thailand

Email: cpornpetch@hotmail.com

Received: 2020-02-26

Revised: 2020-07-06

Accepted: 2020-10-22

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายในการลดการกระทำความผิดซ้ำทางเพศในสหรัฐอเมริกา ซึ่งพบว่าในสหรัฐอเมริกามีมาตรการที่น่าสนใจหลายมาตรการ คือ การฉีดยาลดฮอร์โมนเพศ การตัดอวัยวะ โปรแกรมนำบำบัดผู้กระทำผิดทางเพศ การขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศ และการกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก เป็นที่น่าสังเกตว่ามาตรการทางกฎหมายเหล่านี้มีการกระทบต่อหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แต่สหรัฐอเมริกาก็ยังมีการใช้มาตรการเหล่านี้อยู่ น่าจะเป็นเพราะว่าสหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญกับการปกป้องคุ้มครองผลประโยชน์ของคนในสังคมมากกว่าจะคำนึงถึงสิทธิผู้กระทำผิดที่ออกมาจากเรือนจำนั่นเอง

คำสำคัญ: การกระทำผิดทางเพศ การกระทำผิดซ้ำ สหรัฐอเมริกา

ABSTRACT

This article aims to study the legal measures for reducing sexual recidivism in the United States of America. It was found that, in the United States of America, there are many fascinating measures, including injection to reduce sex hormones, castration, rehabilitative

programs for sex offenders, sex offenders' registration, and the designation of children's safe zone. It should be noted that even though these legal measures adversely affect human rights and human dignity, they are still in force in the United States of America. This is probably because the United States of America prioritizes the protection of the interest of the people in the society over the rights of offenders who have come out of prison.

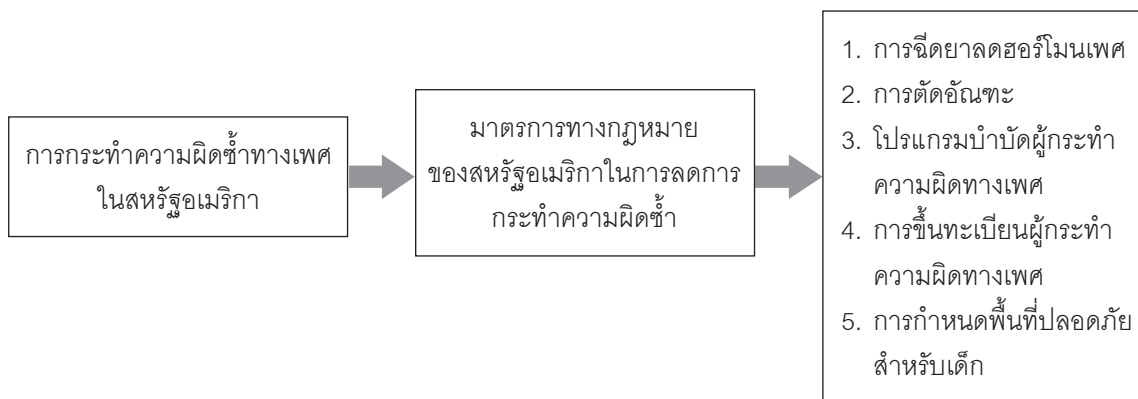
Keywords: Sexual wrongdoing, Recidivism, United States of America

บทนำ

การกระทำความผิดซ้ำทางเพศเป็นปัญหาที่สำคัญของสังคมไทย โดยเฉพาะในคดีข่มขืนกระทำชำเราที่ผู้กระทำความผิดเมื่อออกมาจากรือนจำมักจะกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก และความร้ายแรงจะมากขึ้นเรื่อย ๆ จากที่เคยปล่อยตัวเหยื่อไปก็จะเริ่มมีการทำร้ายจนถึงฆ่าเพื่อปิดปากเหยื่อ ขบวนการกระทำความผิดซ้ำทางเพศมักจะสร้างความสะเทือนขวัญให้กับคนในสังคมไทย เพราะขบวนการกระทำความผิดซ้ำทางเพศมีให้เห็นให้ตามสื่อ ๆ ต่างตลอดเวลา จนเกิดกระแสการเรียกร้องให้ประหารชีวิตผู้ข่มขืนกระทำชำเรา เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้นั้นกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก แต่นักวิชาการหลายคนออกมา

ให้ความเห็นว่าอัตราโทษดังกล่าวมีความเหมาะสมดีแล้ว รวมไปถึงนักสิทธิมนุษยชนที่ต่อต้านการประหารชีวิตอย่างเด็ดขาด เพราะหลาย ๆ ประเทศได้มีการยกเลิกโทษประหารชีวิตไปแล้ว เนื่องจากขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ประเทศไทยเองจึงยังไม่ได้มีมาตรการอะไรที่ออกมาเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำจากผู้กระทำความผิดทางเพศอย่างชัดเจน หากเปรียบเทียบกับในสหรัฐอเมริกาที่มีมาตรการทางกฎหมายหลายมาตรการที่เป็นมาตรการที่ป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศโดยตรงที่มีความน่าสนใจที่ประเทศไทยควรนำมาศึกษาโดยมีกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ ดังนี้

กรอบในการวิเคราะห์

หลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

สิทธิมนุษยชน (Human Rights) เป็นแนวคิดที่มีรากฐานมาจากความเชื่อ ปรัชญา คำสอนทางศาสนา ศีลธรรมและจริยธรรมของ สังคมและวัฒนธรรมต่าง ๆ ในโลกที่เชื่อว่ามนุษย์ที่เกิดมาทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ เช่น ทุกศาสนามีบัญญัติห้ามการทำลายชีวิตมนุษย์ นอกจากนั้น มีปรัชญาความเชื่อในวัฒนธรรมตะวันตกที่ว่า มนุษย์มีสิทธิโดยธรรมชาติในฐานะที่เกิดเป็นมนุษย์ โดยมนุษย์มีความชอบธรรมในด้านจริยธรรมที่จะ รักษาชีวิตของตนเอง มีอิสระทางความคิด และ เชื่อว่าไม่ว่าแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันใน ด้านใด ทุกคนมีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์โดย เท่าเทียมกัน (Amnesty International Thailand, 2018) ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของหลักสิทธิมนุษยชน มนุษย์ทุกคนเกิดมา มีสิทธิ เสรีภาพเท่ากัน ดังนั้นการปฏิบัติต่อกัน ของผู้คนในสังคมจึงต้องเคารพความเป็นมนุษย์ ห้ามทำร้ายร่างกาย ทรมานอย่างโหดร้าย หรือ กระทำการใด ๆ ที่ถือเป็นการเหยียดหยามความ เป็นมนุษย์ ในการวินิจฉัยว่าการกระทำใด

เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือไม่ ต้องพิจารณา 3 ประเด็น คือ ประเด็นแรก สิ่งนั้น ๆ มนุษย์ควรปฏิบัติต่อกันหรือไม่ ประเด็นที่สอง ความรู้สึกลงทางด้านจิตใจของสังคมไทยขณะนั้น สนับสนุนหรือโต้แย้งอย่างไร ประเด็นที่สาม แนวทางที่สังคมอื่นที่มีประสบการณ์มาก่อน เป็นข้อพิจารณาประกอบและที่สำคัญอย่างยิ่ง คือ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไม่ใช่สภาพที่ตายตัว แต่มีลักษณะพลวัต ดังนั้น ในการวินิจฉัยแต่ละครั้ง แต่ละเรื่องจึงต้องมีคำอธิบายที่ชัดเจนต่อสังคม (Ratamrit, U., Suriya, N. & Singkhanati, B., 2001)

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้บัญญัติเกี่ยวกับเรื่อง สิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ใน หมวด 3 สิทธิ เสรีภาพของประชาชนชาวไทย โดยได้บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิ เสรีภาพของประชาชน ที่เกี่ยวข้องับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ไว้ หลายอย่าง เช่น ในมาตรา 26 บัญญัติไว้ว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิ หรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไข

ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” หรือในมาตรา 28 วรรคท้าย บัญญัติไว้ว่า “การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้”

มาตรการทางกฎหมายในการลดการกระทำ ความผิดซ้ำทางเพศในสหรัฐอเมริกา

1. การฉีดยาลดฮอร์โมนเพศ (Chemical Castration)

การฉีดยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ เป็นการให้ยายับยั้งฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน อันเป็นฮอร์โมนเพศเพื่อลดความต้องการทางเพศ ซึ่งเป็นวิธีที่เป็นประโยชน์มากกว่าการตัดอวัยวะ เพราะจะไม่เกิดแผลบนร่างกายของผู้กระทำ ความผิด อันทำให้ผู้อื่นรู้ว่าผู้นั้นเป็นผู้กระทำ ความผิดมาก่อน ความพยายามครั้งแรกที่จะใช้วิธีการปรับระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน สำหรับผู้กระทำความผิดทางเพศเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1966 เมื่อนายแพทย์ จอห์น มัสนี่ จิตแพทย์จาก มหาวิทยาลัยจอนส์ ฮอปกินส์ ใช้ยา Medroxyprogesterone Acetate หรือ MPA ร่วมกับการให้คำปรึกษาทางด้านจิตใจ ในการรักษาผู้กระทำความผิดที่มีประวัติว่ามีการ เบี่ยงเบนทางเพศ และมีประวัติว่ามักมีการ เกิดอาชญากรรมทางเพศกับเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี แผนการให้ยา Medroxyprogesterone Acetate

หรือ MPA ได้เริ่มต้นที่โรงเรียนแพทย์มหาวิทยาลัย เทกซัส สาขาอัลเวสตัน หรือ UTMB โดย นายแพทย์ม้านี่และทีมวิจัยได้ทำการวิจัยพฤติกรรม ของผู้ป่วยจำนวนมากที่ได้รับยาเพื่อควบคุม ฮอร์โมนเพศ จากการวิจัยพบว่าอัตราการกระทำ ความผิดซ้ำลดลงห้าสิบเปอร์เซ็นต์ โดยเฉพาะ ในกลุ่มของคนไข้ประเภทกามวิตถาร ในช่วงระยะเวลา 1 รอบของการรักษา (Vaillancourt, 2012)

การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ ผู้กระทำความผิดจะรับยาที่มีผลต่อกระบวนการ เผาผลาญฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน เข้าไป ยาที่ กำหนดให้ใช้ในประเทศสหรัฐอเมริกา คือ Medroxyprogesterone Acetate หรือ MPA จำหน่ายทั่วไปในท้องตลาดเป็นยาสำหรับผู้หญิง ที่ใช้เป็นยาฉีดคุมกำเนิด โดยจะต้องฉีดทุก ๆ 3 เดือนการออกฤทธิ์ของ Medroxyprogesterone Acetate หรือ MPA ออกฤทธิ์เพื่อยับยั้งการผลิต ฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน ในผู้ชายที่ผลิตออกมา ตามธรรมชาติของร่างกาย โดยจะเกิดการเผาผลาญ ภายในร่างกายแล้วส่งผลไปที่ต่อมพิทูทารี จากนั้น จึงค่อย ๆ มีการปล่อยฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแตกต่างจาก การผ่าตัดอวัยวะตรงที่ว่าการใช้เพื่อควบคุม ฮอร์โมนเพศจะเกิดผลเพียงชั่วคราวชั่วคราวไม่ได้ เป็นหมันถาวร การรักษาด้วยการใช้ยา Medroxyprogesterone Acetate หรือ MPA สามารถใช้ได้ ทั้งในโรงพยาบาลเอกชน โรงพยาบาลรัฐ และในคุก โดยการตัดสินใจ ของแพทย์หรือโดยความประสงค์ของผู้ป่วยก็ได้ แต่หากเป็นกรณีของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ เพศที่จะต้องให้การรักษาด้วยยา หรือการรักษา พิเศษสำหรับร่วมกับการรักษาด้วยยาจะต้องอยู่

ภายใต้คำสั่งของผู้พิพากษาโดยตรง ร่วมกับการควบคุมความประพฤติ วัตถุประสงค์ของการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ โดยการเข้ายาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศชายในแง่เหตุผลของการบำบัดตามระบบยุติธรรมทางอาญามีอยู่ 3 เป้าหมายหลัก คือ เพื่อให้ผู้ต้องขังมีการดำรงชีวิตในอนาคตโดยปราศจากการกระทำความผิดและมีความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อเป็นการคุ้มครองสังคม และเพื่อปรับปรุง แก้ไข บำบัดพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย (Kamolwarin, 2015)

ปี ค.ศ. 1996 มลรัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐแรกที่ออกกฎหมายให้มีการใช้วิธีการบำบัดโดยการเข้ายาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ ต่อมา มลรัฐฟลอริดา จอร์เจีย ลุยเซียนา มอนแทนา ออริกอน และวิสคอนซิน ได้มีการนำวิธีการดังกล่าวมาใช้ โดยส่วนใหญ่จะนำมาใช้ในคดีที่กระทำความผิดต่อเด็กหรือผู้เยาว์ (Norman-Eady, 2006) เช่น กฎหมาย Penal Code § 645 มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้บัญญัติให้ศาลสามารถใช้การฉีดยาลดฮอร์โมนเพศได้ในความผิดที่ผู้เสียหายอายุไม่ถึง 13 ปีบริบูรณ์ในความผิด ดังนี้

1. การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดธรรมชาติ
2. การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก
3. การกระทำความผิดไปถึงการกระทำความผิดทางเพศที่ใช้ความรุนแรง ช่มชู้ ทำให้เกิดการบาดเจ็บต่อผู้เสียหายหรือต่อบุคคลที่สาม
4. ช่มชู้ โดยใช้กำลัง ช่มชู้ ทำให้หวาดกลัว ทำให้เกิดการบาดเจ็บต่อผู้เสียหายหรือต่อบุคคลที่สาม

หากเป็นการกระทำความผิดครั้งแรก เป็นดุลพินิจของศาล ศาลอาจสั่งให้ฉีดยาลด

ฮอร์โมนเพศ ก่อนภาคทัณฑ์แล้วปล่อยตัวไป แต่ถ้าเป็นความผิดครั้งที่สอง ศาลให้รอลงอาญา ศาลต้องสั่งให้เข้ายาเพื่อลดฮอร์โมนเพศด้วย ผู้กระทำความผิดอาจเลือกการตัดอวัยวะแทนได้ในมลรัฐฟลอริดา กฎหมาย Florida Statutes Title XLVI. Crimes § 794.0235 ไม่มีการกำหนดอายุของผู้เสียหายไว้แต่ต้องศาลสามารถนำการฉีดยาลดฮอร์โมนเพศมาใช้ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ เช่น การช่มชู้ รวมไปถึงการใช้ปากวัตถุอื่นใด ไม่รวมไปถึงการกระทำเพื่อวัตถุประสงค์ทางการแพทย์โดยสุจริต หากเป็นการกระทำความผิดครั้งแรก ศาลอาจสั่งให้ฉีดยาลดฮอร์โมนเพศ แต่ถ้าเป็นความผิดครั้งที่สอง ศาลต้องสั่งให้เข้ายาเพื่อลดฮอร์โมนเพศด้วย โดยผู้กระทำความผิดอาจจะเลือกวิธีการตัดอวัยวะแทนเพื่อเป็นตัวเลือกการลงโทษได้เช่นกัน

ในสหรัฐอเมริกาเมื่อผู้ได้แย้งถึงการฉีดยาลดฮอร์โมนเพศว่าเป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และการฉีดยาลดฮอร์โมนเพศอาจจะส่งผลข้างเคียงอย่างอื่นที่อาจกระทบต่อสุขภาพร่างกายในระยะยาวจึงขัดกับรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกามาตรา 8 และมาตรา 14 ที่ห้ามการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติ แต่ถึงแม้ว่าจะมีการโต้แย้งดังกล่าวแต่ศาลสูงของสหรัฐอเมริกาก็ไม่ได้ตัดสินอย่างชัดเจนว่าการลงโทษดังกล่าวขัดกับรัฐธรรมนูญ แต่ได้ให้หลักการคิดว่าศักดิ์ศรีศรีความเป็นมนุษย์ คือ การที่โทษนั้นมี ความโหดร้ายป่าเถื่อนโดยต้องคำนึงสภาพการณ์ปัจจุบันว่าเป็นเรื่องที่คนในสังคมยอมรับได้หรือไม่ด้วย จึงจะสามารถตอบได้ว่าโทษนั้นละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือไม่ (Stinneford, 2006)

2. การตัดอวัยวะ (Surgical Castration)

การตัดอวัยวะเป็นมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยจะตัดลูกอัณฑะออกไปทั้งสองข้างทำให้ผู้ที่ถูกตัดอวัยวะไม่มีความรู้สึกทางเพศอีกต่อไป การตัดลูกอัณฑะมีวิวัฒนาการมาจากชั้นที่ยุคโบราณ จนมาใช้เป็นวิธีการลงโทษนักโทษที่กระทำความผิด (Thanapaisarn, 2002) การตัดอวัยวะเพื่อใช้เป็นวิธีการลงโทษนั้นมีวิวัฒนาการมาตั้งแต่สมัยอียิปต์โบราณสำหรับการผิดประเวณี ในศตวรรษที่ 12 ยุโรปตะวันตกลงโทษพวกข่มขืนด้วยวิธีการตัดอวัยวะ ศตวรรษที่ 13 ของฝรั่งเศสลงโทษพวกกรักร่วมเพศด้วยวิธีการตัดอวัยวะ ศตวรรษที่ 19 การตัดอวัยวะเป็นวิธีการที่ใช้ปกป้องสวัสดิภาพของประชาชน เป็นการป้องกันพวกโรคจิต พวกกรักร่วมเพศที่มีความบกพร่องทางจิต ในปลายศตวรรษที่ 19 การตัดอวัยวะถูกนำมาใช้กับชายเพื่อรักษาเสียงร้องเพลงเสียงสูงเพื่อใช้แสดงโอเปร่าและใช้เพื่อการรักษามะเร็งต่อมลูกหมาก ทำยที่สุดการตัดอวัยวะได้ถูกนำมาไปใช้ในหลายประเทศเพื่อเป็นมาตรการป้องกันการกระทำความผิดทางเพศในศตวรรษที่ 20 หลายประเทศในยุโรปได้มีการออกกฎหมายให้ใช้วิธีการตัดอวัยวะได้ ประเทศแรกที่มีการออกกฎหมายอย่างถูกต้อง คือ เดนมาร์ก และอีกหลายประเทศได้มีการออกกฎหมายตามมาได้แก่ เยอรมนี นอร์เวย์ ฟินแลนด์ เอสโตเนีย ไอซ์แลนด์ ลัตเวีย สวีเดน สาธารณรัฐเช็ก รวมไปถึงสหรัฐอเมริกาด้วย มลรัฐแรกที่มีการยอมให้ตัดอวัยวะเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ คือ มลรัฐเท็กซัส (Stojanovski, 2011) ต่อมาอีกหลายมลรัฐได้มี

การอนุญาตให้ใช้มาตรการดังกล่าวเช่นกัน แต่เมื่อมีการโต้เถียงกันในเรื่องสิทธิมนุษยชนหลาย ๆ มลรัฐจึงได้มีการยกเลิกการตัดอวัยวะไป เหลือเพียงการใช้ยาลดฮอร์โมนเพศ ในปัจจุบันมลรัฐที่มีการยอมให้ใช้วิธีการตัดอวัยวะ ได้แก่ แคลิฟอร์เนีย ฟลอริดา ลุยเซียนา ไอโอวา และเท็กซัส โดยจะเป็นทางเลือกของผู้กระทำความผิดว่าจะฉีดยาลดฮอร์โมนเพศ หรือตัดอวัยวะก็ได้ ยกเว้นในมลรัฐเท็กซัสไม่มีวิธีการใช้ยาลดฮอร์โมนเพศ จะใช้มาตรการตัดอวัยวะเพียงอย่างเดียว ส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดยินยอมให้ตัดอวัยวะเพื่อแลกกับอิสรภาพ แต่วิธีการนี้ยังไม่ได้รับการยอมรับในสหรัฐอเมริกามากนัก เพราะการตัดอวัยวะจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เป็นการลงโทษที่ทารุณโหดร้าย (Scott and Holmberg, 2003)

การตัดอวัยวะในมลรัฐเท็กซัสใช้กับผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำความผิดซ้ำกับเด็กอายุต่ำกว่า 14 ปี หรือการใช้กำลังข่มขืนกระทำชำเราเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปี หรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางเพศกับเด็กอายุต่ำกว่า 17 ปี ซึ่งต้องได้รับการยินยอมจากผู้กระทำความผิดผู้ที่ยอมให้ตัดอวัยวะจะทำเพื่อได้รับการลดโทษหรือปล่อยตัว โดยมีหลักเกณฑ์ คือ ผู้กระทำความผิดจะต้อง (Texas Government Code 501.061)

- (1) มีอายุอย่างน้อย 21 ปี
- (2) ร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษร
- (3) ลงนามในคำพิพากษาที่ยอมรับว่าเขาไร้ความสามารถ
- (4) ได้รับการประเมินและให้คำปรึกษาด้านจิตวิทยาและจิตเวช
- (5) ส่งความยินยอมเป็นลายลักษณ์

อักษรเพื่อรับการดำเนินการต่อแพทย์ที่ดำเนินการและ

(6) ปรีกษากับเชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านสุขภาพจิต ด้านกฎหมาย และจริยธรรม ผู้กระทำความผิดอาจเปลี่ยนการตัดสินใจได้ตลอดเวลาก่อนที่จะดำเนินการ

การลงโทษด้วยการตัดอวัยวะนั้นยังเป็นข้อถกเถียงในสหรัฐอเมริกา โดยฝ่ายที่คัดค้านเห็นว่าเป็นการลงโทษที่ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกามาตรา 8 และมาตรา 14 ที่ห้ามการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติ ขัดกับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แต่ผู้ที่เห็นด้วยกับวิธีการตัดอวัยวะเห็นว่าเป็นความยินยอมของผู้กระทำความผิดเพื่อแลกกับอิสรภาพหรือการลดโทษลงมาจึงเป็นการสละการคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญ การกระทำความผิดซ้ำทางเพศในสหรัฐอเมริกายังมีคดีเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะกับเด็ก มาตราการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำมาตราอื่นไม่อาจแก้ปัญหาได้อย่างแท้จริง แต่การตัดอวัยวะเป็นมาตรการที่สามารถแก้ปัญหาได้อย่างถาวร (Batchoo, 2007)

3. โปรแกรมบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ

สหรัฐอเมริกามีการใช้โปรแกรมบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศทั้งก่อนและหลังถูกปล่อยตัว ผู้ต้องขังโดยส่วนใหญ่ที่อยู่ในเรือนจำจะถูกบังคับให้เข้าโปรแกรมบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ ส่วนผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีพฤติการณ์ไม่รุนแรง ศาลอาจสั่งให้ปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติ ซึ่งโดยส่วนใหญ่จะบังคับให้ผู้กระทำความผิดทางเพศเข้าโปรแกรมบำบัดระหว่างที่ถูกปล่อยตัว โปรแกรมบำบัด

ผู้กระทำความผิดทางเพศในแต่ละมลรัฐจะมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปและมีหลากหลายโปรแกรม แต่มีวัตถุประสงค์เดียวกัน คือ การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ และให้ผู้กระทำความผิดทางเพศสามารถปรับตัวอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างปกติสุข โดยผู้กระทำความผิดทางเพศจะได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการในแต่ละมลรัฐถึงความพร้อมในการเข้ารับการรักษาเพื่อบำบัดทางเพศ เช่น มลรัฐเท็กซัส Occupation Code 2005 ได้กำหนดให้มีสภาเพื่อพิจารณาการใช้โปรแกรมบำบัดทางเพศ ประกอบไปด้วยสมาชิกสภาจำนวน 7 คน ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยผู้ว่าการรัฐโดยความยินยอมของวุฒิสภาโดย 3 คนเป็นตัวแทนจากสาธารณชน อีก 4 คนเป็นผู้ที่มีใบอนุญาตรักษาผู้กระทำความผิดทางเพศโดยตรง (Section 110.051.) ร่วมกันพิจารณาว่าผู้กระทำความผิดทางเพศควรใช้โปรแกรมใดบำบัดให้มีความเหมาะสมกับผู้กระทำความผิดทางเพศมากที่สุด (Section 110.151.) โดยต้องคำนึงถึงความปลอดภัยของสาธารณชนเป็นหลักด้วย หน่วยงานที่ดูแลโปรแกรมบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศ คือ Texas Department of Criminal Justice (TDCJ) โดยแบ่งโปรแกรมผู้กระทำความผิดทางเพศเป็น 3 โปรแกรม คือ (Texas Department of Criminal Justice, 2018)

1. Sex Offender Civil Commitment Treatment Program (SOTP-CC) เป็นโปรแกรมบำบัดสำหรับผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีพฤติการณ์รุนแรงรูปแบบการรักษาถูกออกแบบมาเพื่อผู้กระทำความผิดทางเพศเฉพาะคน โดยผู้กระทำความผิดทางเพศจะอยู่ภายใต้ความดูแลของ Texas Civil Commitment

Office (TCCO) จะร่วมมือกับ Texas Civil Commitment Center (TCCC) ดูแลผู้กระทำความผิดทางเพศตามกฎหมาย Texas Health and Safety Code 2013, Chapter 841 ผู้กระทำความผิดทางเพศจะถูกส่งตัวไปสถานบำบัดก่อนถูกปล่อยตัว โปรแกรมบำบัดจะมีระยะเวลา 180 วัน ผู้กระทำความผิดทางเพศจะไม่สามารถออกจากสถานบำบัดได้จนกว่าจบโปรแกรมการรักษา โปรแกรมแบ่งเป็น 5 ระดับ โดยเริ่มต้นจากการสร้างทัศนคติที่จะเปลี่ยนตัวเอง จนไปสู่การปรับตัวให้สามารถเข้ากับสังคมได้

2. Sex Offender Education Program (SOEP) เป็นโปรแกรมบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีความเสี่ยงต่ำที่จะกระทำความผิดซ้ำขึ้นอีก โปรแกรมมีระยะเวลา 4 เดือน ใช้รูปแบบการสอนแนวจิตวิทยาเพื่อลดการกระทำความผิดซ้ำและให้ผู้กระทำความผิดทางเพศสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ จากการศึกษาพบว่าโปรแกรม Sex Offender Education Program (SOEP) ช่วยลดการกระทำความผิดซ้ำได้

3. Sex Offender Treatment Program (SOTP) เป็นโปรแกรมบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศที่เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดที่มีความเสี่ยงสูงที่จะกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก โดยมีระยะเวลาดำเนินการ 18 เดือน จุดประสงค์ของโปรแกรมเพื่อลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำและให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับเข้าไปใช้ชีวิตในสังคมได้ โดยแบ่งเป็น 3 กระบวนหลัก ๆ คือ การเตรียมความพร้อม การบำบัดรักษา และการปรับตัวเข้าสู่สังคม

ถึงแม้ว่าจะมีงานวิจัยที่แสดงว่าโปรแกรมบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศช่วยลดการ

กระทำความผิดซ้ำ แต่โปรแกรมการบำบัดดังกล่าวก็มีการต่อต้านจากบางองค์กร เช่น Mental Health America (MHA) มีการเรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายดังกล่าว โดยให้เหตุผลว่าโปรแกรมบำบัดทางจิตมีไว้สำหรับผู้ป่วยที่เป็นโรคจิตเท่านั้น การกักขังผู้กระทำความผิดทางเพศไว้ในสถานที่บำบัดทางจิตไม่เหมาะสมสำหรับผู้กระทำความผิดทางเพศ ซึ่งอาจจะไม่ได้เป็นโรคจิต ผู้กระทำความผิดทางเพศที่ออกมาจากคุกภายหลังจากที่ได้เข้าโปรแกรมบำบัด เป็นการพิจารณาจากคณะกรรมการทัณฑ์บน ซึ่งคณะกรรมการหรือผู้เชี่ยวชาญโดยส่วนใหญ่จะให้ผู้กระทำความผิดทางเพศเข้ารับการบำบัดไม่ได้พิจารณาถึงความเป็นจริงว่าผู้นั้นเป็นโรคจิตหรือไม่ ความเป็นไปได้ว่าจะปล่อยตัวผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีพฤติกรรมรุนแรงออกมาอยู่ร่วมกับผู้เป็นโรคจิต ทำให้เกิดปัญหาในสถานบำบัด ซึ่งควรมีเฉพาะผู้ที่เป็นโรคจิตเท่านั้น กฎหมายควรมีสภาพบังคับให้ผู้กระทำความผิดทางเพศรับโทษตามที่กำหนด ไม่ใช่หาแนวทางเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษหรือกระทำการอื่นเพื่อแลกกับการปล่อยตัว หากกฎหมายมีการกำหนดโทษที่ไม่เหมาะสมควรแก้ไขที่กฎหมาย ไม่ใช่หาวิธีอื่นในการปล่อยตัวผู้กระทำความผิด (Mental Health America, 2018)

4. การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ

การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศเป็นระบบที่บันทึกข้อมูลรายละเอียดส่วนบุคคลพร้อมประวัติทางอาชญากรรมของผู้ที่ถูกตัดสินว่ามีความผิด ผู้ที่ถูกคาดโทษ หรือผู้ที่ถูกปล่อยตัว

เมื่อพ้นโทษในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศแล้ว มาตรการนี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถติดตามตรวจสอบความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดทางเพศได้อย่างต่อเนื่อง อันเป็นการลดความเสี่ยงที่ผู้กระทำผิดทางเพศที่จะกระทำความผิดซ้ำอีก ซึ่งมาตรการนี้นับว่ามีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการลดจำนวนผู้กระทำผิดทางเพศที่มีพฤติกรรมกระทำความผิดทางเพศซ้ำซากหรือเป็นผู้กระทำผิดที่มีจิตผิดปกติทางเพศ เนื่องจากความเคลื่อนไหวของผู้กระทำผิดจะอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลจากเจ้าหน้าที่ตลอดเวลา ในการขึ้นทะเบียนกับเจ้าหน้าที่นั้น ผู้กระทำผิดต้องแจ้งข้อมูลส่วนตัวของตนเอง เช่น ชื่อสกุล ที่อยู่ วันเดือนปีเกิด หรือสถานที่พักอาศัยในปัจจุบัน รายละเอียดของอาชญากรรมทางเพศที่ขึ้นทะเบียนไว้วันนอกจากจะปรากฏข้อมูลส่วนตัวยังปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับชนิดหรือประเภทของอาชญากรรมทางเพศที่ผู้กระทำผิดได้กระทำการไป ทั้งนี้เพื่อเปิดเผยให้สาธารณชนได้รับทราบทั่วกัน ในปัจจุบันหลายประเทศได้มีการนำระบบผู้กระทำผิดทางเพศมาใช้เพื่อป้องกันและลดจำนวนการเกิดอาชญากรรมในสังคม จากการสำรวจมีหลายประเทศที่นำมาใช้ เช่น สหรัฐอเมริกา คือ สหราชอาณาจักร ฝรั่งเศส ไอร์แลนด์ ออสเตรเลีย แคนาดา ญี่ปุ่น แอฟริกาใต้ และสาธารณรัฐเกาหลี (Kamolwarin, 2015) ในสหรัฐอเมริกา การขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศในสหรัฐอเมริกาเริ่มต้นขึ้นครั้งแรกหลังจากที่มีการเสียชีวิตของ Megan Kanka เด็กหญิงวัย 7 ขวบในปี ค.ศ. 1994 ที่ถูกนาย Jesse Timmendequas ข่มขืนแล้วฆ่า โดยนาย Jesse Timmendequas มีประวัติการกระทำความผิด

ทางเพศต่อเด็กแล้วสองครั้ง เมื่อได้รับโทษแล้ว จึงถูกปล่อยตัวออกมาอาศัยอยู่ตรงข้ามบ้านของครอบครัว Megan จนก่อเหตุขึ้นอีก นาย Richard และ นาง Maurine พ่อและแม่ของเด็กหญิง Megan ได้กล่าวไว้ว่าหากพวกเค้ารู้ว่ามีความผิดซ้ำขึ้น อยู่ตรงข้ามบ้าน ลูกของพวกเค้าคงไม่เสียชีวิต ทำให้พวกเค้าเรียกร้องให้มีการออกกฎหมาย การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ ในปี ค.ศ. 1995 มลรัฐนิวเจอร์ซีย์เป็นรัฐแรกที่ผ่านกฎหมาย “Megan’s law” (History, 2009) ต่อมาในปี ค.ศ. 1996 กฎหมาย Jacob Wetterling Crimes Against Children and Sexually Violent Offender Registration ได้ผ่านความเห็นชอบจากสภาองเกรส ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นกฎหมาย “Megan’s law” อยู่ด้วย โดยมีเนื้อหาให้ผู้กระทำผิดทางเพศในแต่ละรัฐต้องขึ้นทะเบียน อันมีผลให้มีการจัดตั้งระบบการขึ้นทะเบียนผู้กระทำผิดทางเพศในทุกรัฐ (Wright, 2015)

การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศมีความจำเป็นเนื่องจาก (KlaasKids, 2018)

1. ผู้กระทำความผิดทางเพศมีความเสี่ยงสูงที่จะกระทำความผิดซ้ำอีกหลังจากถูกปล่อยตัว
2. การปกป้องสาธารณชนจากการกระทำความผิดทางเพศเป็นสิ่งแรกที่รัฐบาลให้ความสนใจ
3. ความเป็นส่วนตัวของผู้กระทำความผิดทางเพศมีความสำคัญน้อยกว่าการปกป้องภัยของสาธารณชน
4. การเปิดเผยข้อมูลบางอย่างเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดทางเพศต่อหน่วยงานสาธารณะ

และประชาชนทั่วไปจะช่วยในการปกป้องความปลอดภัยของประชาชน

กฎหมาย “Megan’s law” (Penal Code § 290.46) อนุญาตให้รัฐใช้ดุลยพินิจในการกำหนดเกณฑ์สำหรับการเปิดเผยข้อมูลซึ่งในแต่ละมลรัฐจะแตกต่างกันออกไป การเปิดเผยข้อมูลในปัจจุบันโดยส่วนใหญ่ในทุกรัฐจะมีเว็บไซต์ให้สามารถตรวจสอบผู้กระทำความผิดทางเพศได้ เช่น มลรัฐแคลิฟอร์เนีย (California) หน่วยงานที่ดูแลเกี่ยวกับการขึ้นทะเบียนของผู้กระทำความผิดทางเพศ คือ DOJ (The California Sex Offender Registry at the California Department of Justice) ตามกฎหมาย Penal Code § 290.46 ระบุให้ผู้กระทำความผิดทางเพศต้องขึ้นทะเบียนก่อนที่จะถูกปล่อยตัวออกมาจากคุก โรงพยาบาลโรคจิต ก่อนรอกการลงโทษ หลังจากถูกปล่อยตัวแล้วผู้กระทำความผิดทางเพศจะต้องแจ้งที่อยู่ภายใน 5 วัน ผู้กระทำความผิดทางเพศจะต้องรายงานตัวทุก ๆ ปี ผู้กระทำความผิดทางเพศที่ร้ายแรงจะต้องรายงานตัวทุก 90 วัน หากมีการเปลี่ยนที่อยู่จะต้องแจ้งภายใน 5 วัน ผู้กระทำความผิดทางเพศอาจจะได้รับการยกเว้นไม่ต้องขึ้นทะเบียนถ้าเป็นการกระทำความผิดทางเพศต่อบุคคลที่อายุกว่า 16 ปีขึ้นไปในบางฐานความผิด ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าไปตรวจสอบทางเว็บไซต์ได้ว่าในพื้นที่ของตนมีผู้กระทำความผิดทางเพศหรือไม่ โดยเว็บไซต์จะปรากฏรายละเอียดผู้กระทำความผิด เช่น รูปถ่าย ที่อยู่ และความผิดที่เคยกระทำมาก่อน ปีค.ศ. 2018 มีผู้ขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศในแคลิฟอร์เนียมากที่สุดในสหรัฐอเมริกา

ถึง 106,457 คน จากจำนวนผู้ขึ้นทะเบียนในสหรัฐอเมริกาทั้งหมด 921,341 คน (KlaasKids, 2018)

ปัจจุบันกฎหมาย “Megan’s law” (Penal Code § 290.46) ยังคงมีการใช้บังคับอยู่ มีทั้งฝ่ายที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยกับกฎหมายฉบับดังกล่าว ฝ่ายที่เห็นด้วยเห็นว่ากฎหมายดังกล่าวทำให้ประชาชนโดยเฉพาะครอบครัวที่มีเด็กกระมัดระวังตัวกันมากขึ้น รวมถึงคนในชุมชนมีการช่วยเป็นหูเป็นตากันมากขึ้นหากว่ามีผู้กระทำความผิดทางเพศอยู่ในพื้นที่ แต่ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยเห็นว่ากฎหมายดังกล่าวก่อให้เกิดผลร้ายมากกว่าผลดี ทำให้ผู้ที่กระทำความผิดทางเพศที่ต้องการจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ ไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ กลายเป็นพวกเก็บตัวซึ่งอาจเป็นสาเหตุของการก่ออาชญากรรมทางเพศอีกครั้ง ในปี ค.ศ. 2008 ได้มีการศึกษาวิจัยร่วมกันของกรมราชทัณฑ์ในมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ และมหาวิทยาลัย Rutgers โดยศึกษาผู้กระทำความผิดทางเพศใน มลรัฐนิวเจอร์ซีย์จำนวน 550 คน ที่ถูกปล่อยตัวในค.ศ. 1990 ถึง ค.ศ. 2000 พบว่ากฎหมาย Megan’s law ไม่ได้มีผลทำให้จำนวนของผู้กระทำความผิดทางเพศซ้ำลดลง และกฎหมาย Megan’s law มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานที่สูงมาก (Zgoba, K., Witt, P., Dalessandro, M. & Veysey, B., 2008)

5. การกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก

การกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กมีให้เห็นเป็นประจำ เนื่องมาจากเด็กยังไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ จึงมักตกเป็นเหยื่อของผู้กระทำความผิดทางเพศ ในหลายประเทศ

จึงพยายามหาแนวทางเพื่อป้องกันการกระทำ ความผิดทางเพศต่อเด็ก เขตปลอดภัยสำหรับเด็ก จึงเป็นแนวทางหนึ่งในการป้องกัน โดยเป็นการ กำหนดบริเวณเพื่อควบคุมหรือลดอัตราเสี่ยง ต่อการเกิดอาชญากรรมทางเพศ เพื่อคุ้มครอง สิทธิเด็กให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล เพราะ เด็กเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีความสำคัญต่อ การพัฒนาประเทศชาติ ในสหรัฐอเมริกา มีการ กำหนดเขตปลอดภัยสำหรับเด็กในหลายมลรัฐ มลรัฐเท็กซัสเป็นรัฐแรกที่ได้ตรากฎหมายเกี่ยวกับการ กำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเพื่อไม่ให้ ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่ออกมาจาก เรือนจำเข้าใกล้เด็ก ใน ค.ศ.1995 ขึ้น จากนั้น มลรัฐอื่น ๆ ได้บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการ กำหนดเขตปลอดภัยสำหรับเด็กขึ้นบังคับใช้ โดยกำหนดมาตรการเพื่อการคุ้มครองสิทธิเด็ก แตกต่างกันไปตามความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่ เช่น ในมลรัฐเท็กซัส ได้ตรากฎหมายเกี่ยวกับการ กำหนดเขตปลอดภัยสำหรับเด็กคือ Government Code Chapter 508.187, Child Safety Zone ซึ่ง “เด็ก” ตามกฎหมายฉบับนี้ เด็กคือบุคคล ที่อายุไม่เกิน 17 ปีและได้กำหนดให้มีคณะกรรมการ ทณฑบ์นของรัฐ (The state parole boards) มีอำนาจหน้าที่พิจารณากำหนดเขตปลอดภัย สำหรับเด็กรวมทั้งระยะห่างกับผู้ได้รับทัณฑ์บน กรณีกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศรวมถึงผู้มี ประวัติการกระทำความผิดหรืออยู่ในระหว่างการ ถูกดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับเพศ จะสามารถอยู่อาศัยหรือเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว โดยกรมยุติธรรมทางอาญาแห่งมลรัฐเท็กซัส (Texas Department of Criminal Justice) ซึ่งเป็นหน่วยงานรับผิดชอบ ได้ประกาศกำหนด

วิธีการดำเนินการในเขตปลอดภัยสำหรับเด็ก (Child Safety Zones) เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2556 และได้กำหนดให้มีคณะกรรมการอภัยโทษ และทัณฑ์บน (Board of Pardons and Paroles: BPP) มีหน้าที่กำหนดเงื่อนไขเพื่อควบคุม พฤติกรรมของผู้เคยได้รับโทษทางอาญาในคดี ล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กรวมถึงความผิดต่อ เนื่องกับความผิดดังกล่าว โดยห้ามบุคคลซึ่งอยู่ ในระหว่างการถูกดำเนินคดีในฐานะความผิด เกี่ยวกับเพศและบุคคลซึ่งมีประวัติการรับโทษ ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศเข้าไปยังสถานที่ ซึ่งได้ประกาศเป็นเขตปลอดภัยสำหรับเด็กรวมถึง รอบบริเวณดังกล่าวในระยะห่าง 1500 ฟุต หรือ ประมาณ 750 เมตร ได้แก่ บริเวณโรงเรียน สถาน รับเลี้ยงเด็ก ห้องสมุดสาธารณะ สระว่ายน้ำ สาธารณะ โรงภาพยนตร์หรือในบริเวณอื่น ๆ ที่ ประกาศกำหนดเพิ่มเติม รวมถึงการห้ามบุคคล ดังกล่าวควบคุมดูแล เข้าร่วมหรือให้ความร่วมมือ กับบุคคลอายุต่ำกว่า 17 ปี ในโครงการต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวกับการกีฬา กิจกรรมของเมือง หรือ กิจกรรมทางวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม หากมีความจำเป็นบุคคลซึ่งถูกจำกัดสิทธิตามกฎหมายนี้ อาจขออนุญาตเข้าไปยังสถานที่ซึ่งเป็นเขตปลอดภัย สำหรับเด็กได้เป็นรายกรณีและรายครั้ง โดยต้องอยู่ ภายใต้งานเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนด เช่น ห้าม ถ่ายภาพ เป็นต้น ทั้งนี้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการ ตรวจสอบบริเวณเขตปลอดภัยสำหรับเด็ก ได้แก่ กรมตำรวจ (Police Department) โดยอาศัย อำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการจำกัดบริเวณ ของประชากรซึ่งมีประวัติการกระทำความผิด เกี่ยวกับเพศ (Sex Offender Residency Ordinance, 2013) ซึ่งหากผู้ถูกควบคุม

ตามมาตรการดังกล่าว ได้ฝ่าฝืนกฎหมายจะได้รับโทษปรับเป็นจำนวนเงินไม่เกิน 500 ดอลลาร์ต่อครั้งและต่อวัน จนกว่าจะหยุดการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายนั้น มลรัฐอิลลาบามาได้กำหนดมาตรการห้ามบุคคลที่มีประวัติความผิดเกี่ยวกับเพศอยู่อาศัยหรือทำงานในรัศมี 2,000 ฟุต หรือประมาณ 600 เมตร จากบริเวณเขตปลอดภัยสำหรับเด็ก ได้แก่ โรงเรียน หรือสถานรับเลี้ยงเด็ก หรือมลรัฐฟลอริดาได้กำหนดมาตรการห้ามบุคคลที่มีประวัติความผิดเกี่ยวกับเพศซึ่งกระทำต่อผู้เสียหายที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีอยู่อาศัยในรัศมี 1,000 ฟุต (feet) หรือประมาณ 300 เมตร จากบริเวณเขตปลอดภัยสำหรับเด็ก ได้แก่ โรงเรียน หรือบริเวณที่มีเด็กชุมนุมกันเป็นจำนวนมาก เช่น สนามเด็กเล่น เป็นต้น (Wiriyakuekul, 2018)

มาตรการทางกฎหมายในการลดการกระทำ ความผิดซ้ำทางเพศในสหรัฐอเมริกาที่เหมาะสมจะนำมาใช้ในประเทศไทย

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายในการลดการกระทำความผิดซ้ำทางเพศในสหรัฐอเมริกา จะพบทั้งหมด 5 มาตรการ คือ การขังยาลดฮอว์โมนเพศ การตัดอวัยวะ การบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศในเรือนจำ การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ และการกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก ซึ่งมีเพียงมาตรการการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศในเรือนจำเท่านั้นที่มีการนำมาใช้ในประเทศไทย ส่วนมาตรการการขังยาลดฮอว์โมนเพศ การตัดอวัยวะ การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ และการกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กยังไม่มี

การนำมาใช้ในประเทศไทย ซึ่งผู้เขียนเห็นว่ามาตรการเหล่านี้มีความน่าสนใจมาก แต่ที่ประเทศไทยยังไม่มี การนำมาใช้อย่างเป็นรูปธรรมน่าจะเกิดจากหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพราะมาตรการเหล่านี้มีนักวิชาการให้ความเห็นว่าเป็นการละเมิดหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เป็นอย่างมาก แต่ผู้เขียนเห็นว่าหลักสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์เป็นหลักการที่กำหนดขอบเขตการกระทำของมนุษย์ไม่ให้มีการล่วงล้ำสิทธิกันและกัน ต้องให้ความเคารพต่อสิทธิที่ทุกคนมี หากจำเป็นต้องมีการกระทำที่ละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การกระทำนั้นจะต้องเป็นการกระทำที่ใช้เพื่อปกป้องคนในสังคม และสังคมยอมรับได้ ฉะนั้นผู้เขียนเห็นว่ามาตรการเหล่านี้ถึงแม้จะเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์แต่หากมีการนำมาเพื่อใช้ปกป้องคนในสังคมก็ควรจะมีการพิจารณานำมาตรการเหล่านี้มาใช้

ผู้เขียนเห็นว่ามาตรการขังยาลดฮอว์โมนเพศมีความน่าสนใจที่จะนำมาใช้ในประเทศไทย เพราะเป็นมาตรการที่ทำให้ผู้กระทำความผิดทางเพศไม่มีอารมณ์ทางเพศอีกต่อไป โอกาสที่จะกระทำความผิดซ้ำจะน้อยลง ซึ่งหากมีการนำมาใช้ในประเทศไทยจริงๆ ผู้เขียนเห็นว่ต้องมีการศึกษาและทดลองใช้อย่างจริงจังทั้งในเรื่องผลกระทบต่อร่างกายและค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้น ส่วนการพิจารณาว่ามาตรการนี้เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์หรือไม่นั้น ผู้เขียนเห็นว่ามาตรการนี้เป็นการหยุดฮอว์โมนเพศที่มีมากเกินไปที่อาจเกิดจาก

ความผิดปกติ จึงอาจถือเป็นการรักษาความผิดปกติในร่างกายจึงไม่น่าจะเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ซึ่งถ้าหากเปรียบเทียบกับ การตัดอวัยวะ ผู้เขียนเห็นว่าการตัดอวัยวะจะเป็นละเมิดสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์มากกว่า และขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ในมาตรา 28 วรรคท้าย ที่บัญญัติไว้ว่า “การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้” โดยเฉพาะประเทศไทยเป็นประเทศที่ยังให้ความสำคัญกับความเป็นชาย การถูกตัดอวัยวะสำหรับประเพณีไทยจึงอาจเป็นการลงโทษที่ไร้มนุษยธรรมมากเกินไป ฉะนั้นในระหว่างมาตรการขจัดยาเสพติดและการตัดอวัยวะ ผู้เขียนเห็นว่าควรนำมาตรการขจัดยาเสพติดมาใช้ในประเทศไทยก่อน แต่มาตรการที่ผู้เขียนเห็นว่ามีความเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในประเทศไทยมากที่สุด คือ การขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศและการกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก เพราะสองมาตรการนี้ไม่ได้เป็นการลงโทษที่กระทบต่อเนื้อตัวร่างกาย ผู้กระทำความผิด เพียงแต่จำกัดเสรีภาพไม่ให้ผู้กระทำความผิดไม่สามารถไปไหนได้อย่างอิสระ ซึ่งผู้เขียนเห็นว่าไม่เป็นการละเมิดต่อสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ เพราะผู้เขียนเห็นว่าการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศและการกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเป็นมาตรการที่ปกป้องคนในสังคม โดยหากจะสนใจเฉพาะสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำความผิด แต่ไม่สนใจความปลอดภัยของคนสังคม ผู้เขียนเห็นว่าเป็นการตีความสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

ผิดไป เพราะการจะให้ความสำคัญกับสิทธิมนุษยชนและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ นั้นควรต้องให้ความสำคัญในการปกป้องผู้บริสุทธิ์ที่อยู่ในสังคมด้วย ฉะนั้นผู้เขียนจึงเห็นว่ามาตรการการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศและการกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กเป็นมาตรการที่ประเทศไทยควรจะมีการศึกษาอย่างจริงจังเพื่อนำมาใช้ เพราะการที่มีการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ และกำหนดพื้นที่ปลอดภัยสำหรับเด็กนั้นจะทำให้ทราบถึงที่อยู่ของผู้กระทำความผิดอย่างชัดเจน และจะทำให้คนในสังคมสามารถเป็นหูเป็นตาให้รัฐในการช่วยสอดส่องผู้กระทำความผิดด้วย และในขณะเดียวกันก็จะทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวจนไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำ ซึ่งรูปแบบที่เหมาะสมควรจะเป็นอย่างไรนั้นต้องมีการศึกษาต่อไปอย่างละเอียด เพื่อให้มีความเหมาะสมกับจารีตประเพณีของคนไทยให้มากที่สุด

สรุป

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายที่สหรัฐอเมริกาไว้เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ เป็นที่น่าสังเกตว่ามาตรการเหล่านี้เป็นมาตรการที่กระทบต่อสิทธิ เสรีภาพของผู้กระทำความผิดเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบทลงโทษ การขจัดยาเสพติด การตัดอวัยวะ ที่อาจถือเป็นการลงโทษที่ทารุณโหดร้าย หรือในเรื่องของการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศ หรือการห้ามเข้าเขตที่กำหนด ซึ่งบุคคลที่พ้นโทษมาแล้วยังต้องมาถูกจำกัดสิทธิเช่นนี้อยู่ จึงเป็นการกระทบต่อสิทธิมนุษยชนเป็นอย่างมาก

แต่มาตรการเหล่านี้ยังแพร่หลายในสหรัฐอเมริกา เห็นว่าประเทศไทยควรจะมีการนำมาตรการ
 ผู้เขียนเห็นว่าเป็นเพราะว่าสหรัฐอเมริกาให้ความสำคัญ
 เหล่านี้ไปศึกษาแบบจริงจังเพื่อหาแนวทาง
 สำคัญกับการคุ้มครองและปกป้องผลประโยชน์ ลดการกระทำความผิดซ้ำทางเพศในประเทศไทย
 ของคนในสังคมมากกว่าที่จะคำนึงสิทธิของ ให้มากที่สุด
 ผู้กระทำความผิดที่ออกมาจากเรือนจำ ผู้เขียน

เอกสารอ้างอิง

- Amnesty International Thailand. (2018). Human rights ... human dignity. Bangkok: Amnesty International Thailand (In Thai)
- Batchoo, L. (2007). Voluntary Surgical Castration of Sex Offenders: Waiving the Eighth Amendment Protection from Cruel and Unusual Punishment. *Brooklyn Law Review*. 72(2), 687-720.
- History. (2009). Man charged in murder of Megan Kanka. Retrieved December 5, 2019 from: www.history.com/this-day-in-history/man-charged-in-murder-of-megan-kanka
- Kamolwarin, W. (2015). Rehabilitative Measures for Sex Offenders by Using Medication to Control Sex Hormones. LL.M. Program in Laws. Faculty of Laws, Dhurakij Pundit University (In Thai)
- KlaasKids. (2018). Megan's Law by State. Retrieved May 5, 2018 from: <http://klaaskids.org/megans-law/>
- Mental Health America. (2018). Position Statement 55: Confining Sexual Predators in the Mental Health System. Retrieved June 15, 2019 from: <http://www.mentalhealthamerica.net/position-statements/55>
- Norman-Eady, S. (2006). Castration Of Sex Offenders. Retrieved August 22, 2018 from <http://www.cga.ct.gov/2006/rpt/2006-R-0183.htm>
- Prague Daily Monitor. (2016). Government lowers age of castration for sexual offenders. Retrieved August 6, 2018 from Available: <http://praguemonitor.com/2016/07/08/government-lowers-age-castration-sexual-offenders>

- Ratamrit, U., Suriya, N. & Singkhanati, B. (2001). Citing human dignity or exercising human rights and rights under Article 28 of the Constitution of the Kingdom of Thailand 1997. Bangkok: Limited Partnership Various publications. (In Thai)
- Scott, C. L. and Holmberg, T. (2003). Castration of Sex Offenders: Prisoners' Rights Versus Public Safety. *The Journal of the American Academy of Psychiatry and the Law*. 31(4), 502-509.
- Stinneford, F. J. (2006). Incapacitation Through Maiming: Chemical Castration, the Eighth Amendment, and the Denial of Human Dignity. Retrieved August 26, 2019 from https://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=918271
- Stojanovski, V. (2011). Surgical Castration of Sex Offenders and its Legality: The Case of the Czech Republic. LL.M. Thesis, Masaryk University, Czech Republic.
- Texas Department of Criminal Justice. (2018). Sex offender Rehabilitation Programs. Retrieved October 7, 2019 from <https://www.tdcj.texas.gov/divisions/rpd/sorp.html>
- Thanapaisarn, C. (2002). History of Castration. *Srinakarin Medical Journal*, 17(2), 149-150. (In Thai)
- Vaillancourt, S. (2012). Chemical Castration: How A Medical Therapy Became Punishment And The Bioethical Imperative To Return To A Rehabilitative Model For Sex offenders. M.A. Program in Bioethics, North Carolina University, United States.
- Wiriyakuekul, S. (2018). Legal Measures on the Designation of Safe Zone for Children to Reduce the Risk of Sexual Harassment against Children. Retrieved March 5, 2019 from: https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parcy_train/ewt_dl_link.php?nid=30790 (In Thai)
- Wright, R.G. (2015). Sex Offender Laws: Failed Policies, New Directions (2nd ed.). New York: Springer Publishing Company.
- Zgoba, K., Witt, P., Dalessandro, M. & Veysey, B. (2008). Megan's Law: Assessing the Practical and Monetary Efficacy. New Jersey: New Jersey Department of Corrections.